

Περί Πολυτεχνείου

Η τοποθέτηση του γράφοντα σχετικά με τα γεγονότα της 17ης Νοεμβρίου του 1973, κάθε άλλο παρά απαρατήρητη πέρασε. Τρανή απόδειξη επιστολή που έφτασε στο ηλεκτρονικό ταχυδρομείο της εφημερίδας, μέσω της οποίας ο κ. Φωκίων Βούρος εκφράζει την αντίθεση του - ενδεχομένως και την αγανάκτηση του - με τον τρόπο σκέψης της στήλης. Επειδή ο γράφων - όπως άλλωστε και "Ο Κόσμος" - είναι υπέρμαχος των δημοκρατικών διαδικασιών, δημοσιεύουμε την εν λόγω επιστολή όπως ακριβώς την λάβαμε - τουτέστιν, χωρίς αλλαγές και παρεμβάσεις. Εννοείται βέβαια πως στην συνέχεια παραθέτουμε την δική μας απάντηση.

Η απάντηση

Κύριε Βούρε. Να σας ευχαριστήσω κατ' αρχάς για την ευκαιρία εφαρμογής δημοκρατικών διαδικασιών - τουτέστιν, την διεξαγωγή διαλόγου - που μου προσφέρατε με την επιστολή σας. Πρέπει πάντως να ομολογήσω ότι διάβασα εκ νέου το συγκεκριμένο άρθρο χωρίς όμως να μπορέσω να διαπιστώσω σε ποια ακριβώς σημεία διαφέρουν οι δικές σας ανησυχίες με τις τοποθετήσεις του γράφοντα. Ρίξε μια ακόμη ματιά στο συγκεκριμένο άρθρο και είμαι σίγουρος πως θα προσέξεις πως τα βέλη μου δεν είχαν ως στόχο ούτε εσένα προσωπικά, ούτε όσους άλλους εργάστηκαν συνειδητά κατά της χούντας αλλά εκείνους που έχουν ανάγκη την αλλοτρίωση γεγονότων σε ύψιστης μορφή τέχνης. Τέλος πάντων...

Να σας ευχαριστήσω επίσης που μου προσάψατε τον τίτλο του «τσιρακιού του κατεστημένου». Ελπίζω βέβαια το κατεστημένο όχι μόνο να διαβάσει την επιστολή σας αλλά και να ξεκινήσει να μου αποστέλλει τραπεζικές επιταγές για τις υπηρεσίες που του προσφέρω. (Δυστυχώς το κατάστημα μόλις έχει... ανοίξει τις πόρτες του και δεν διαθέτει υπηρεσίες πληρωμής με ΕFTPOS ή πιστωτικές κάρτες. Τώρα όμως που οι δίαυλοι επικοινωνίας με το κατεστημένο έχουν ανοίξει και ο... πακτωλός έχει ήδη ξεκινήσει την διαδρομή με προορισμό την τσέπη μου, η στήλη υπόσχεται λίαν συντόμως να χωρήσει στην εγκατάστασή τους προκειμένου να εξυπηρετήσει καλύτερα την εκλεκτή της πελατεία).

Τώρα βέβαια γιατί υπηρετώ το κατεστημένο όταν καταγράφω την άποψη μου πως τα γεγονότα της 17ης Νοεμβρίου 1973 συγκαταλέγονται ανάμεσα στα σπουδαιότερα της παγκόσμιας μοντέρνας ιστορίας, είναι κάτι το οποίο όσο και να προσπάθησα δεν κατάφερα να εμπειδώσω. Να σου πω επίσης πως θαυμάζω την αισιοδοξία σου. Όχι μόνο η νεολαία της παροικίας μας διαβάζει Ελληνικά αλλά καταφέρνει να αποκρυπτογραφήσει τις κωδικοποιημένες ασυναρτησίες του Λιμνατίτη. Μπράβο τους, και εις ανώτερα.

Ρωτάτε κ. Βούρε αν θεωρώ τον εαυτό μου προοδευτικό. Ειλικρινά δεν ξέρω να θα πρέπει στο σημείο αυτό να παινέψω τα γένια μου ή να μειώσω οικειοθελώς την προσωπικότητα μου. Επειδή δεν έχω καμιά όρεξη να πράξω ούτε το ένα αλλά ούτε και το άλλο, προσπερνάω σφυρίζοντας δήθεν αδιάφορα.

Μου ζητάτε να αραδιάσω τους αγώνες στους οποίους έλαβα μέρος. Να μου επιτρέψετε να σου απαντήσω με ερώτηση: σε ποιους ακριβώς αγώνες ΜΠΟΡΟΥΣΑ να προσφέρω τις υπηρεσίες μου; Δεν

ξέρω αν έχεις ακούσει το «Υπάρχει λόγος σοβαρός» του Νίκου Πορτοκάλογλου. Αν όχι σου παραθέτω κάποιους από τους στίχους του: «Χούντα δε θυμάμαι / μα ούτε ελευθερία / της μεταπολίτευσης / καημένη γενιά / άχρωμα όλα και λειψά / γι αυτό σου λέω.../ Υπάρχει λόγος σοβαρός / που ήμουν νέος χλιαρός / αυτά μου τύχαν δυστυχώς / μα δεν τα κρύβω ευτυχώς / και να ένας λόγος σοβαρός / που είμαι ωραίος». Αυτό που θέλω να πω είναι πως δεν διεκδικώ τα πρωτεία της έκφρασης της συγκεκριμένης άποψης - απάντησης στην γενιά του 60. Σε διαβεβαιώνω, πως τον ίδιο τρόπο σκέψης έχουν και πολλοί άλλοι με ηλικία "κάπου κοντά στα σαράντα".

Εν κατακλείδι, δεν βρήκαμε μπροστά μας ούτε Χούντα, αλλά ούτε εμφύλιο ή κατοχή, χωρίς αυτό να δίνει το δικαίωμα σε κάποιους εκπρόσωπους της δικής σου γενιάς - προσοχή: δεν αναφέρομαι σε εσένα προσωπικά - να μας θεωρεί άχρηστους, ανίκανους και υποδεέστερους της. Διερωτούνται πολλοί γιατί το χάσμα ανάμεσα στην δική σου γενιά και εκείνες που την ακολούθησαν είναι τόσο μεγάλο, χωρίς να έχει περάσει ποτέ από το μυαλό τους - ούτε καν σαν υποψία - ότι η ευθύνη μπορεί να αναζητηθεί - και - στην δική τους υπεροψία. Αλήθεια κ. Βούρε πως ένοιωθες εσύ - μιλώ για την εποχή πριν την έναρξη της συμμετοχής σου στον αγώνα κατά της δικτατορίας (την οποία παρεμπιπτόντως όχι μόνο δεν αμφισβητώ αλλά - τουναντίον - επικροτώ) κάθε φορά που οι μεγαλύτεροι σου με ιδιαίτε-

ρο στόμφο διατυμπάνιζαν «εμείς ζήσαμε κατοχή και εμφύλιο, τι προβλήματα έχετε εσείς μωρέ;». Και για να τελειώνουμε: ήταν ακριβώς αυτή η άδικη αντιμετώπιση της γενιάς μου από τους μεγαλύτερους της που έδωσε το έναυσμα για το συγκεκριμένο άρθρο μου.

Θα μπορούσες βέβαια να ρωτήσεις ποια θα ήταν η δική μου αντίδραση αν είχα βρεθεί στο μάτι του κυκλώνα, και δη εκείνο του μένους των συνταγματάρχων και των θρασυδειλων συνεργατών τους (μπορεί να μην έχω αποδείξεις, αλλά διαισθάνομαι πως κάποιοι εξ αυτών κυκλοφορούν ελεύθερα ανάμεσα μας, κατέχοντας μάλιστα περίοπτη θέση στην κοινωνία μας - όχι αναγκαστικά και στα κοινά της εν Αυστραλίας, ελληνικής παροικίας). Δεν έχω κανένα ενδοιασμό να ομολογήσω πως ίσως είχα επιλέξει την εύκολη διέξοδο, και συγκεκριμένα εκείνη του σιωπηλού διαφωνούντα και παραπονούμενου, γνωρίζοντας μάλιστα πως η σιωπή - τουλάχιστον υπό κάποιες προϋποθέσεις - μπορεί να χαρακτηριστεί και ως συμμετοχή στα κακώς έχοντα. Προσοχή όμως: η δειλία κύριε Φωκίων απέχει μιλια ολόκληρα από την κατήλευση - και εκμετάλλευση για προσωπικό όφελος - επιτευγμάτων τρίτων, ειδικά όταν κάποιοι από τους τελευταίους έδωσαν την ζωή τους προκειμένου να διασφαλιστεί η δική μου οικογενειακή θαλπωρή.

Φτάνουμε λοιπόν - αισίως - στο πιο επίκαιρο μέρος των δικών σου ενδοιασμών. Να σου αναφέρω πως ο χαρακτηρισμός «με πλησίασαν» χρησιμοποιήθη-

Η επιστολή

Νομίζω ότι είναι σωστό όταν αναφέρουμε κάτι, προ πάντων όταν πρόκειται για την πληροφόρηση και κατ' επέκταση για την επήρεια συνειδήσεων της νεολαίας, να μην είναι αφηρημένο, παρά να αναφέρει συγκεκριμένα άτομα, που είπαν αυτό κι αυτό.

Αναφέρομε στον 'Κόσμο' της Τρίτης 18 του Νοέμβρη 2008 σελ.10. Ο Κος. Λιμνατίτης, προσπαθεί να πείσει, η μάλλον να επηρεάσει την νεολαία της Παροικίας μας, ότι πρόκειται περί ατόμων που δεν έχουν ντροπή τα άτομα που αναφέρονται η λένε ότι αγωνίσθηκαν η ήταν στο Πολυτεχνείο το 1973.

Σαν άτομο που εργάστηκα συνειδητά ενάντια στη χούντα, και το 1973 έκοψα με το χέρι και τύπωσα με 'μεταξοτυπία' αφίσες για τον αγώνα των φοιτητών του Πολυτεχνείου που τις τοιχοκολλήσαμε με τους συντρόφους μου στους δρόμους και προάστια του Sydney, και κατόπιν σαν ιδρυτικό μέλος της Επιτροπής για τον γιορτασμό της επετείου της θυσίας του Πολυτεχνείου, δεν δέχομαι τις ηλιθιότητες που αναφέρει, ότι δήθεν τον 'πλησίασαν' και 'χωρίς καν να ερωτηθούν' του κουντίστηκαν ότι ήταν 'παρόντες στην αυλή του Πολυτεχνείου'.

Σιγά ρε μεγάλε, είπαμε, δεν είσαι δα και τόσο μεγάλος που να περιμένουν στη σειρά οι προοδευτικοί για να φανούν μεγάλοι αγωνιστές μπροστά σου και συ ο μεγάλος να τους υπολογίζεις! Μήπως και συ βάζεις τον εαυτό σου στη μεριά των αγωνιστών? Ή των προοδευτικών ανθρώπων? Για αράδιασε τους αγώνες που έλαβες μέρος, πες μας να μάθουμε.

Το να αναμασήσεις την 'γραμμή' της εξίσωσης του Πολυτεχνείου με τα γεγονότα που αναφέρεις, και να περάσεις και το Πολυτεχνείο σε τούτα που πρέπει να ξαναγραφτεί η ιστορία τους, επειδή δεν συμφέρει το κατεστημένο, φίλε μου, γίνεσαι τσιράκι του κατεστημένου και δουλεύεις για τούτο.

Νομίζω φίλε μου ότι με (μας) περνάς για ηλίθιο (ηλίθιους).

Ο αγώνας δεν πρόκειται να σταματήσει, η κάθε γενιά έχει τα δικά της Πολυτεχνεία, θα έρθει η ώρα τους, μην γελιέσαι, εσύ πρέπει να αποδείξεις- τουλάχιστον πέραν πάσης αμφιβολίας, ποιος σε πλησίασε και σε παραμήθιασε!

Από ότι ξέρω μέσα στο προοδευτικό κίνημα, μόνο ο αδελφός της Τήνας ήταν και σκοτώθηκε στο Πολυτεχνείο (γιαυτό κάθε χρόνο λέει και ένα ποίημα) στην εκδήλωση για την θυσία του Πολυτεχνείου που οργανώνετε από επιτροπή στους χώρους της Ελληνικής Ορθόδοξης Κοινότητας. Και άλλος ένας σύντροφός μου οικοδόμος που βρισκόταν εκεί, στις 17 του Νοέμβρη 1973. Εάν ξέρεις κι άλλους, μου τους συστήνεις σε παρακαλώ?

Ευχαριστώ. Γεια σας, και ν' άστε καλά

Φωκίων Βούρος.

κε δίκη ποιητικής αδειας. Τώρα λοιπόν που ο ποιητής επέστρεψε από τις... διακοπές του (εντάξει, ένα λογοπαίγνιο κάναμε) να σημειώσω πως το συγκεκριμένο κομμάτι του άρθρου δεν αφορά αποκλειστικά και μόνο τις προσωπικές εμπειρίες του γράφοντα, αλλά και εκείνες ατόμων του στενού του κύκλου, ο καθένας εκ των οποίων έχει ανάλογη εμπειρία με επαναστάτες του καναπέ να αναφέρει. Ζητάς να σου παραθέσω ονόματα. Να σε ρωτήσω κάτι; Αν έγραφα πως γνωρίζω τουλάχιστον τέσσερις ή πέντε νεαρούς συμπατριώτες οι οποίοι κατά την διάρκεια της εφηβείας τους κακοποιήθηκαν σεξουαλικά από άτομα Ελληνικής καταγωγής, θα μου ζητούσες ονόματα, τηλέφωνα και διευθύνσεις των θυτών ή των θυμάτων; Δεν θα υπήρχε λόγος. Όπως δεν συντρέχει λόγος να καταθέσω ονόματα ατόμων τα οποία ούτως ή άλλως δεν θέλω καν να θυμάμαι. Άλλωστε σκοπός της στήλης δεν ήταν να καταγγείλει άτομα, αλλά καταστάσεις και νοοτροπίες.

Μιλάς για τον αδελφό της Τήνας ο οποίος σκοτώθηκε στο Πολυτεχνείο. Αν μη τι άλλο, εκείνο που ζήτησα με το άρθρο είναι λίγος σεβασμός όχι μόνο για τον αδελφό της συγκεκριμένης Τήνας (την οποία δυστυχώς δεν γνωρίζω προσωπικά αλλά την οποία διαβεβαιώνω πως ο αγώνας του αδελφού της - όπως άλλωστε και των άλλων παιδιών του Πολυτεχνείου - δεν αφήνει ασυγκίνητο τον γράφοντα) αλλά και κάθε αδελφής, μητέρας, κόρης και ούτω καθεξής που είδε τον αγαπημένο της να θυσιάζετε προκειμένου να εξασφαλιστεί η δική μου ελευθερία και να διασφαλιστούν τα δικά μου ατομικά δικαιώματα. Ή για να ακριβολογούμε: δεν ζητώ, αλλά ΑΠΑΙΤΩ, σεβασμό προς τους πραγματικούς εργάτες της ελευθερίας!

Συγγνώμη κιάλας, αλλά έχω κουραστεί να τρωω στην μάπα τον κάθε τυχοδιώκτη ο οποίος - επαναλαμβάνω - όχι μόνο δεν έχει σηκώσει το δακτυλάκι του προκειμένου να βοηθήσει τον - κάθε - αγώνα ενάντια στο - κάθε - κατεστημένο, αλλά έχει και την αυθάδεια να κατηλεύεται τις δικές σου προσπάθειες παρουσιάζοντας τις ως προσωπικές του «επιτυχίες» και ηρωισμούς. (Ομοίως έχω βαρεθεί να βλέπω φασίστες - για να μην χρησιμοποιήσω χειρότερη έκφραση - να τύνονται με τον μανδύα του κομμουνιστή και σωματιστή, αλλά αυτό είναι μια άλλη ιστορία).

Κύριε Φωκίων Βούρε, να μου επιτρέψετε να επαναλάβω εκ νέου τις προθέσεις μου: ούτε την σπουδαιότητα του Πολυτεχνείου αμφισβητώ, ούτε την δική σου (ομοίως και όσων ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ έλαβαν μέρος στον αντιδικτατορικό αγώνα) εισφορά και έργο και σίγουρα δεν σε (σας) περνά για ηλίθιο (ηλίθιους). Δεν ανέχομαι όμως να ακούω τον κάθε παρεισάκτο να ψεύδεται ασύστολα, χρησιμοποιώντας έργα άλλων προκειμένου να αναρριχηθεί στην κορυφή της κοινωνικής σκάλας, ποδοπατώντας και εν τέλει διώχνοντας από αυτή εκείνους στους οποίους δικαιοματικά ανήκει η συγκεκριμένη θέση. Ας τους πατάξει η ίδια η παροικία μας, και ας σταματήσει -επιτέλους - να ανέχεται τα ψέματά τους.

Εν κατακλείδι, ελπίζω να έγινα περισσότερο κατανοητός. Αν όχι, είμαι ανοικτός για περαιτέρω διάλογο. Μάλιστα αν θέλεις - και για να μην κουράσουμε τους υπόλοιπους - αυτός μπορεί να γίνει και μέσω της τηλεφωνικής οδού. Να είσαι καλά...

ΥΓ. Δεν είμαι χαζός, απλά προσπερνάω οικειοθελώς τον σαρκασμό, τα ειρωνικά σας σχόλια και τα πολλά «επιθέτα» τα οποία μου έχετε προσάψει.